

0114 Fever 1 ฟีเวอร์

SOJOGUEUM

เขียน

bluebell

แปล

Lilac

115014 คือรากหญ้าสีดำนะ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

**AMARIN
BOOKS**

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ทางสำนักพิมพ์จะรับเปลี่ยนหนังสือกรณีที่เกิดการชำรุดจากกระบวนการพิมพ์
เช่น หน้ากระดาษฉีกขาด จำนวนหน้าไม่ครบ หน้าชำรุด หน้ากระดาษกลับหัว เบือนหมึก
ตัวหนังสือขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการอ่าน
โดยส่งหนังสือมาเปลี่ยนได้ที่ ฝ่ายการตลาดหนังสือเล่ม (เคลมหนังสือ)
บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ amarinbooks หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

คำสาปของมนุษย์คือคุณไสยหรือความชั่วร้ายที่อยู่ในจิตใจมนุษย์กันแน่ หรือแท้จริงแล้ว ความรัก โลก โกรธ หลงทั้งหลายนั้นแหละที่เป็นคำสาป ให้มนุษย์ทุกคนอยู่ในวังวนแห่งความปรารถนา ปรารถนาอยากได้ อยากมี อยากครอบครอง อยากเป็นเจ้าของ อยากเป็นคนสำคัญ

นี่คือเรื่องราวของชายคนหนึ่งผู้ถูกความปรารถนาอยากได้รับการยอมรับ ชักจูงให้กลายเป็นเครื่องมือของคำสาป และชายอีกคนหนึ่งที่ต้องคำสาปจนปรากฏ ด้านมืดของมนุษย์ออกมามากมาย คำสาปที่ว่านี้ทำให้คนป่วยไข้มีภัยร้อนผ่าว ทั้งจากความเจ็บปวดและความปรารถนา คำสาปที่ว่าจึงพันนาการทั้งสองเอาไว้ด้วยกัน ให้ต้องมาประสบเคราะห์กรรมและต้องหาวิธีเอาตัวรอดจากคำสาปไปให้ได้

ทว่าหากคำสาปเหล่านี้ล้วนพัวพันกับด้านมืดของมนุษย์ มนุษย์ทั้งหลาย ก็คงจะต้องสาปไม่ต่างกัน และจะมีผู้ใดหนีจากความดำมืดในจิตใจของตัวเอง ได้ด้วยหรือ

นิยายเรื่องนี้ได้เต็มไปด้วยเรื่องราวด้านมืดของมนุษย์ รวมถึงระแค้นเนื่องจาก คำสาป จึงอาจมีเนื้อหารุนแรงและฉกาการบังคับขืนใจ ทว่าก็มีด้านสว่างสดใส ใส มาคู่กันแฉกเช่นเดียวกับกลางวันและกลางคืน ทว่าสุดท้ายความมืดจะบดบัง แสงสว่าง หรือความสว่างจะกลืนกินความมืดมิด คำตอบอยู่ในตำนานรักต้องสาป ที่ท่านจะได้อ่านต่อจากนั้นนั่นเอง

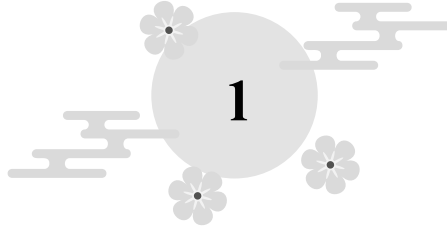
ด้วยรัก

Lilac

คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย)
- Emotional Abuse (การทำร้ายจิตใจ)
- Mental Abuse (การทำร้ายร่างกาย)
  - Torture (การทรมาน)
  - Violence (ความรุนแรง)

มยองฮาเป็นคนไร้สกุล แม้จะเกิดในตระกูลที่เพียงแค่อยู่อีกี่รู้จักกันทั่วไปในละแวกนั้นก็ตาม เหตุผลอาจเพราะเขาเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขที่ไม่ได้รับการยอมรับจากผู้เป็นบิดา เป็นเพียงเด็กคนหนึ่งที่เกิดมาโดยไม่เคยได้รับการยอมรับว่ามีตัวตน ดังนั้นเขาจึงมีชื่อว่ามยองฮา หาใช่คังมยองฮาไม่ เนื่องจากคังจินชา¹ไม่พิศมัยในตัวของมยองฮา ไมลี คนผู้นั้นไม่แยแสซ้ำยังดูถูกดูแคลนในตัวเขา เป็นเหตุให้มยองฮาต้องออกมาอยู่อาศัยในสถานที่ห่างไกลจากตัวเมืองเล็กน้อย

บรรดาคนทั่วไปไม่ได้ชื่นชอบและไม่ได้รังเกียจมยองฮา คนเลี้ยงอธยาศัยเหล่านี้เพียงอาศัยอยู่ร่วมกันด้วยหัวใจกระด้างเย็นชา ซึ่งไม่เข้ากับหมู่บ้านชายทะเลอันชุ่มชื้นแห่งนี้เสียเลย มยองฮาเองก็ไม่มีเรื่องแปลกใหม่ให้ใคร่ใจ ทั้งยังไม่มีเรื่องใหม่ ๆ ให้คาดหวัง จึงไม่มีอะไรต้องผัดหวังเช่นกัน

มยองฮาไม่ได้ทำงานในนาเกลือ ผิวจึงไม่ขึ้นสีแดงดังเช่นคนในละแวกนั้น เพราะไม่ได้รับพิษจากเกลือ กลับกันแล้ว สิ่งที่มยองฮาทำคือการดูแลสุสานประจำตระกูล หน้าที่ของเขาคือการตัดและถอนวัชพืชอย่างสม่ำเสมอ

---

¹จินชา แปลว่า “บัณฑิตชั้นสูง” มาจากระบบการสอบคัดเลือกข้าราชการพลเรือน ซึ่งอาจเทียบได้กับปริญญาตรีบัณฑิตหรือปริญญาเอกในระบบการศึกษาสมัยใหม่ โดยทั่วไปแล้ว ผู้ที่ได้รับวุฒิจินชาในการสอบขุนนางจะได้รับแต่งตั้งเป็นข้าราชการระดับสูง

ก่อนที่พวกมันจะเติบโตขึ้นมาถึงเข้า คอยเฝ้าดูหลุมฝังศพตลอดเวลาเพื่อไม่ให้พวกน้ำหรือหมูปามาส่งความเสียหายเอาไว้

ต่อให้ใช้ถ้อยคำเลิศหรูมาเรียกว่าเป็นงานที่ทำเพื่อพิทักษ์นิทรอันสงบสุขของเหล่าบรรพบุรุษ แต่สุดท้ายก็เป็นได้เพียงคนเฝ้าหลุมศพ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกเลยที่ผู้คนจะพากันหลบเลี่ยง

เขาเริ่มทำหน้าที่คนเฝ้าหลุมศพตั้งแต่อายุสิบขวบ เมื่อเวลาว่างเลยมาได้สิบปี ตอนนั้นเขาจึงอายุย่างเข้ายี่สิบแล้ว นั่นหมายความว่ากระทั่งอายุยี่สิบปี ในขณะที่เด็กหนุ่มคนอื่น ๆ ต่างก็เลิกรวบรวมยว เบี่ยนมาทำแบบฉบับซังหู² เหลิมจลองอายุครบยี่สิบปีและจัดพิธีสมรส มยองฮาก็ยังต้องต่อสู้อับยุง ความหนาว รวมถึงญาติที่ได้พบเห็นเป็นบางครั้งบางคราว

ผู้คนต่างพากันส่ายหน้าด้วยความเวทนาในตัวเด็กหนุ่มผู้นี้ ภายนอกของพวกเขาดูเป็นเช่นนั้น ทว่าภายในกลับหัวเราะเยาะหยัน ดูหมิ่นว่าคงจินซาได้บ่าวไพร่มาใช้โดยไม่ต้องเสียสักแดงอีกหนึ่งคน และด้วยความที่ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือหรือมอบความเห็นใจให้แก่มยองฮา พวกเขาจึงยิ่งเอาไปพูดกันสนุกปากกว่าเดิม

จะดี้นรนาหนทางอื่นในการใช้ชีวิตก็ยอมได้ แต่มยองฮารู้ดีว่าสุดท้ายตัวเขาก็ไม่อาจทำเช่นนั้น เขารู้สึกแสบใจ เหตุผลที่ทำให้มยองฮายอมเสียเวลาอยู่ที่นั่นมีเพียงประการเดียว

ย้อนกลับไปในตอนที่ได้รับมอบหมายหน้าที่นี้จากบุรุษซึ่งเขาไม่เคยได้เรียกว่าพ่อเลยสักครั้ง มยองฮามองเห็นน้องชายที่เดินเตาะแตะอยู่ใกล้ ๆ เด็กที่เติบโตมาอย่างแร้นแค้นด้วยการเดินเร่ไปขออาศัยที่นั่นมตามบ้านคนอื่นอย่างมยองฮานั้น มีร่างกายผ่ายผอม ผิวพรรณหยาบกระด้าง มองอย่างไรก็หาความน่าเอ็นดูไม่พบ เขาในวัยเด็กที่ไม่มีเนื้อหนังเพราะถูกเลี้ยงดูมาแบบตามมีตามเกิด แตกต่างโดยสิ้นเชิงกับน้องชายที่มีร่างกายอ้วนท้วนมบูรณ์น่ารักน่าซังราวกับขบกัดไปตรงไหนก็จะมีกลิ่นน้ำนมหอมละมุนลอยพุ่งออกมา

² หวงผมที่รวบรวมตั้งเป็นมวยตรงกลางศีรษะ แล้วใช้ผ้าคาดบริเวณหน้าผาก

เด็กน้อยที่สวมเสื้อผ้าสีสันสดใสกำลังเคี้ยวขนมยักษ์กว่า³ พลังจ้องเขม็งมาทางมายองฮาด้วยนัยน์ตากลมโตตามประสาเด็ก ภาพที่เห็นทำให้เขาไม่อาจละสายตาไปได้เลย

‘เด็กอะไรจะน่ารักน่าชังถึงเพียงนี้ อย่างกับเด็กโปรยดอกไม้ที่เทพสักองค์ทำตลกสวรรค์ไม่มีผิด’

มายองฮาเหม่อมองน้องชายที่อายุห่างกันสิบปีตั้งคนสติหลุดลอยจากร่างคังจินซา ผู้ที่เขาไม่เคยเรียกว่าพ่อเลยแม้แต่ครั้งเดียวเห็นเช่นนั้นก็ทำสีหน้าไม่พอใจ แล้วช้อนลูกชายของตนให้พ้นจากสายตาเขา ทั้งที่เด็กหนุ่มคนนี้ก็ เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตนไม่ต่างกัน

คังจินซาออกคำสั่งกับลูกชายที่ตนไม่เคยเกลียดแกลมาก่อนให้ไปดูแลหลุมศพประจำตระกูล โดยไม่นึกจะถามไถ่ถึงสภาพความเป็นอยู่หลังจากปล่อยปลละเลยไว้กับพวกบ่าวในเรือนเลยสักนิด ไม่อาจรู้ว่าเขารู้สึกไม่สบายใจที่จะสั่งใครอื่นให้ไปดูแลหลุมศพประจำตระกูลหรืออย่างไร ถึงได้ใช้ข้ออ้างนี้เรียกลูกนอกสมรสที่ถูกปฏิบัติไม่ต่างจากทาสชายคนหนึ่งไปรับหน้าที่แทน ต่อให้ท่าทีของคังจินซาจะแสดงออกชัดเจนเพียงนี้ ทว่ามายองฮาซึ่งตกอยู่ในเงาเงาเงาไม่อาจละสายตาจากน้องชายได้นั้น กลับยอมพยักหน้ารับคำสั่งของผู้เป็นบิดา

“มารับอาหารไปเดือนละครั้งด้วยเล่า”

คำพูดที่ฟังดูมีเมตตาต่อนั้นของคังจินซาตั้งก้องสะท้อนในโสตประสาท นั่นหมายความว่าหากโชคดี เขาก็จะได้พบเด็กน้อยน่ารักคนนั้นเดือนละครั้ง มายองฮาผู้ไม่เคยได้รับความรักแม้เพียงสักเศษเสี้ยวเกิดความปรารถนาจะมอบความรักความทะนุถนอมให้กับน้องชายอย่างสุดแสน ให้เขาได้เปล่งประกายเช่นนี้ตราบนานเท่านานไม่เหมือนกับตนเอง

ด้วยเหตุนี้ มายองฮาจึงกลายเป็นคนโง่เง่าโดยสมัครใจ

³ หนึ่งในขนมพื้นบ้านดั้งเดิมของเกาหลี ทำจากแป้ง น้ำมันงา น้ำขิง และน้ำผึ้ง ทิมพ์ด้วยแม่พิมพ์รูปดอกไม้แล้วนำไปทอด

มยองฮาหรือคินดูของในหอ อาหารที่ได้รับมาแต่ละเดือนช่างน่าอนาถนัก แต่ถึงจะเลวร้ายเพียงใด แค่มิทำให้ท้องไส้ปั่นป่วนก็นับว่าเกินพอแล้ว เด็กหนุ่มหยิบนุรจจี⁴ ออกมาเคี้ยวกร่วม ๆ คุณะนับวันที่จะได้แวะเวียนเข้าไปยังบ้านของคังจินซา ซึ่งเหลือไม่ถึงห้านิ้วแล้ว

ในช่วงหกปีที่ผ่านมา เด็กน้อยผู้นั้นเติบโตขึ้นมาก เนื่องด้วยมีนิสัยอ่อนโยนกว่าคังจินซาและได้ครอบครองความเอ็นดูจากคนทั้งบ้าน เขาจึงเติบโตขึ้นเป็นเด็กชายที่เป็นดั่งแก้วตาดวงใจของทุกคน ชื่อของเขาคือซองฮาคังซองฮา นายน้อยผู้เป็นที่รักของบ้านเจ้าของเรือขนส่งสินค้าคังจินซา

เนื่องจากชื่อของซองฮาไม่ได้ถูกตั้งโดยคังจินซา และคนผู้นั้นก็ไม่รู้ชื่อของมยองฮา จึงนับเป็นเรื่องบังเอิญที่ตัวอักษรหนึ่งในชื่อของฮาและมยองฮาเป็นตัวเดียวกันพอดีบอดี ซึ่งความบังเอิญนี้ทำให้มยองฮายินดีเหลือเกิน

“คิดถึงซองฮายิ่งนัก”

มยองฮาบันทึกพายุอยู่คนเดียว ครั้นได้ยินว่าตนเองเสียงดังเกินไปก็เริ่มเกิดความกระตาคาย จึงใช้มือลูบไล้สันจมูกแก้แค้น

ซองฮาซึ่งอายุห่างจากเขาสิบปีมีลักษณะท่าทางเรียบร้อยและสูงกว่าเด็กในวัยเดียวกัน แม้จะอายุเพียงสิบขวบก็ตาม จึงเห็นได้ชัดว่าต่อไปเด็กคนนี้จะต้องตัวสูงใหญ่อย่างแน่นอน ต่อให้ไม่ได้คลอดออกมาเอง มยองฮาก็ยังยึดดอกด้วยความภาคภูมิใจในตัวน้องชายยิ่งนัก

ครั้งนี้ถ้าได้เอากะรอกไปด้วยก็คงจะดีไม่น้อย มยองฮาจำได้ว่าเมื่อสามเดือนก่อน ซองฮาเอ่ยเจื้อยแจ้วว่าอยากเห็นกระรอก อยากจะนำมาเลี้ยงดูไว้ข้างกายต่างหน้าพี่ชายของเขา แค่นี้ฟังหัวใจก็ลึกลงด้วยความเบิกบานแล้ว

คังจินซาไม่ชอบให้ซองฮาเรียกมยองฮาว่าพี่ชาย ทว่าเด็กชายกลับดีรั้นไม่เชื่อฟัง เขาเป็นเด็กที่ไม่ยอมเปลี่ยนความคิดที่ตนตั้งมั่นไว้ง่าย ๆ ดังนั้นซองฮาจึงยืนยันกรานจะเรียกมยองฮาว่าท่านพี่เช่นเดิม แม้จะเป็นเด็ก แต่ก็มีความหลักแหลมไม่น้อย ต่อให้ไม่เรียกอย่างเปิดเผยต่อหน้าผู้คน ตอนที่อยู่ด้วยกันเพียงลำพัง เด็กน้อยก็จะเรียกมยองฮาว่าท่านพี่อยู่เสมอ

---

⁴ ข้าวตังที่ทำจากข้าวกันหม้อ

มยองฮารู้ว่าสิ่งที่น้องชายทำนั้นขัดกับธรรมเนียมปฏิบัติ ถึงอย่างนั้นก็ไม้อาจห้ามปรามไม่ให้ของฮาเรียกเช่นนั้นได้ เพราะเขาชื่นชอบเสียงเรียก “ท่านพี่ ท่านพี่” อันแสนเจ๋อแจ๋วของเจ้าหนูน้อยเหลือเกิน ในเวลาเช่นนั้น มยองฮาจะรู้สึกว่ามันก็มีสิ่งที่เรียกว่าครอบครัวเหมือนกัน แม้จะเป็นเพียงช่วงเวลาสั้น ๆ ของลูกนอกสมรสที่ไม่ได้รับการยอมรับจากผู้เป็นบิดาและไม่รู้ว่ามารดาของตนเองเป็นผู้ใดก็ตาม

มยองฮาไม่ชอบใจนักที่ต้องเหลือส่วนที่ไม่กรอบแล้วของนุรุงจีเอาไว้ แต่ต่อให้ท้องยังไม่อิ่มก็ต้องมีเหยื่อไว้ล่อกระรอก เขาจึงจำต้องยอมอย่างเสียไม่ได้

ตลอดเวลาที่อาศัยอยู่บนภูเขา เด็กหนุ่มได้เรียนรู้มาพอสมควรว่า สิ่งไหนกินได้ สิ่งไหนกินไม่ได้ ในช่วงกลางฤดูหนาวจึงไม่ต้องทนอดอยาก ด้วยความที่เขาขาดแคลนอาหารอยู่เสมอ มยองฮาจึงเป็นหนี้บุญคุณภูเขาสูงนี้ อย่างไม่รู้ลืมเลย หากไร้คังจินซาแต่อย่างใด

มยองฮามากก็เก็บก้อนหินขนาดพอประมาณขึ้นมาแล้วจินตนาการว่ามันคือลูกธนู เขามีความหวังอันเลื่อนรางว่าอยากลองสอบเข้ารับราชการทหาร ดูสักครั้ง หากสอบผ่านราชการทหารที่อนุญาตให้บุตรนอกสมรสเข้าสอบได้ ยามของฮาเรียกเขาว่าท่านพี่จะได้ไม่มีผู้ใดมาตำหนิติเตียนได้อีก และคังจินซาก็คงจะนับว่ามยองฮาเป็นคนในครอบครัวด้วยเช่นกัน เขาใช้ชีวิตมาด้วยความหวังที่ไม่แน่นอนเช่นนั้น โดยพยายามมองข้ามว่านี่อาจเป็นเพียงการวาดวิมานในอากาศ ทั้งที่สภาพของตนไม่อาจหลุดพ้นไปจากหลุมฝังศพแห่งนี้ได้เสียด้วยซ้ำ

ในขณะที่มยองฮาเดินทางออกจากภูเขานับเสบียงส่งตามปกติทางจินตนาการถึงภาพที่ตนกลับไปยังจวนตระกูลคังอย่างภาคภูมิใจหลังจากสอบราชการผ่าน คังจินซาที่กลับจากต่างเมืองมีใบหน้าที่เต็มไปด้วยความตื่นตื้นยินดีเหมือนอย่างในจินตนาการของมยองฮาไม่มีผิดเพี้ยน

เช่นเดียวกับเหล่าผู้เฒ่าของตระกูลที่ร่วมเดินทางมาด้วยกัน พวกเขาต่างสังเกตดูท่าทีของคังจินซา ทว่าในใจกำลังคิดคำนวณผลประโยชน์ส่วนแบ่งกันถ้วนหน้า ความคิดของคังจินซาก็คงจะไม่แตกต่างกันเท่าไรนัก เพราะถึง

อย่างไรเจ้าคนต้อยต่ำนั้นก็เป็นเพียงของที่ได้มาโดยไม่เสียสักแดงอยู่แล้ว!

บ้านที่ปูหลังคาด้วยกระเบื้องโค้งดั่งหลังวาฬได้นั้น ต่อให้นับรวมเมืองข้าง ๆ ของเมืองข้าง ๆ จนถึงอีกเมืองข้าง ๆ ก็ยังมีเพียงบ้านของคังจินซาเท่านั้น ผู้เฒ่าสกุลคังทั้งหลายกระแอมพลงลูบไล้หนวดเคราขณะมุงหน้ามายังบ้านของคังจินซา

เพราะที่นี่มีคนทีเผลอผู้อาวุโสกำลังตามหา แม้อย่างไรก็ไม่อาจทำใจมอบหมายหน้าที่นี้แก่คนไม่เอาไหนเช่นนั้นได้ แต่พวกเขา ก็เอาแต่สังเกตดูท่าทีของเป้าหมาย ทั้งยังคิดไว้อยู่แล้วโดยไม่จำเป็นต้องเอ่ยปากออกมา ก็คนที่มิสายเลือดสูงศักดิ์ของพวกเขาเจือปนอยู่บ้าง และหากยอมพุดจาหวานหูด้วยหน่อยก็จะยอมไปทำงานอันทรกเกียรติ ในยามนี้ก็มิอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้นนี่

แม้แต่คนทรงเจ้ายังยืนยันว่าเด็กนั่นคือคนที่เหมาะสม เห็นได้ชัดว่าเหตุผลที่คังจินซาม่วนรีไปทั่วเป็นเพราะเหตุนี้เอง ทุกคนพากันหัวเราะคิกคักเมื่อนึกถึงเหล่าสตรีที่คังจินซาเคยเข้าไปพัวพันด้วย ช่างเป็นความสัมพันธ์ที่ฉาวโฉ่ยิ่งนัก

ในช่วงเวลาเดียวกับที่เหล่าผู้เฒ่าซึ่งสงวนท่าทีพลงคำนวนกำไรขาดทุนอย่างเจ้าเล่ห์ในใจกำลังจะก้าวเข้าสู่เรือนคังจินซา มยองฮาก็เพิ่งจับกระรอกมาปლობขวัญและใส่ในกระเป๋าก็ได้พอดี

2

มยองฮาลงมายังตัวเมือง ด้วยจิตใจเบิกบาน เขาจะใช้ข้ออ้างว่าตนได้กินอาหารที่ได้รับมาจนหมดเกลี้ยงแล้ว ต่อให้รู้ว่าจะต้องถูกบรรดาบ่าวชายไปจนถึงขุนอิที่ทำงานในครัวฟ่งเล็ง แต่เมื่อเขามองไปที่กระรอกและวาดภาพใบหน้ายิ้มแย้มยินดีของชองฮาขึ้นในหัว ทุกอย่างก็ล้นไว้ความหมาย

น้องชายของข้า

เด็กหนุ่มวิ่งพลางกระโดดโลดเต้นลงมาจากภูเขา

เนื่องจากอาศัยอยู่บนเขามานาน มยองฮาจึงขึ้นลงภูเขาได้อย่างสบายๆ ไม่แน่ว่าเขาอาจขึ้นลงรวดเร็วเป็นลำดับต้น ๆ ของละแวกนี้เสียด้วยซ้ำ

มยองฮาหยุดพักหายใจและดื่มน้ำที่บ่อตรงทางเข้าหมู่บ้าน ล้างหน้าล้างคอ จัดการรวบรัดผมเผ้าที่ปล่อยกระเซอะกระเซิงให้เรียบร้อย ต่อให้ไม่มีผู้ใดใส่ใจมองเขาก็ตามที

ซึ่งยังเป็นเช่นนี้ต่อไป เห็นทีคงจะไม่มีผู้ใดเหลียวแลแม้มยองฮาจะมีอายุครบยี่สิบปีแล้วก็ตาม หมายความว่าต่อให้ชองฮาจะได้ม้วนผมจุก มยองฮาก็อาจจะยังต้องรวบผมเช่นนี้ต่อไปไม่เปลี่ยนแปลง แต่แทนที่จะกังวลเรื่องนั้น เขาคิดเพียงแค่ว่าชองฮาได้รวบผมขึ้นก็คงจะน่ารักและดูดีไม่น้อย ถ้าไม่ใช่เพราะกระรอกที่เดินหยุกหยิกไปมาในกระเปาะของเขา มยองฮาคงจะนั่งละเมอเพ้อพอกและเสียเวลาอยู่ตรงนี้อย่างแน่นอน

ต่อให้ฐานะของเขาจะเป็นบุตรนอกสมรส ทว่าสภาพของมยองฮาที่

แย้มหน้าและสอดสายสายตาเข้าไปยังประตูข้าง ไม่ใช่ประตูหน้าของบ้าน คังจินชานั่นก็ดูน่าเวทนาเหลือเกิน แม้แต่ลูกนอกสมรสของบ้านชเวจินซา ที่อยู่หมู่บ้านข้าง ๆ ยังล้อกันว่าได้สวมทูรุมาก็¹ และเตรียมรับราชการแล้ว ซึ่งสาเหตุที่สถานะของมยองฮาแตกต่างจากทางฝ่ายนั้นราวฟ้ากับเหว ก็เพียงเพราะเขาเกิดมาเป็นคนในเรือนของคังจินซาเท่านั้น ไม่มีอะไรมากไปกว่านี้

สำหรับชายผู้มีจิตใจคับแคบอย่างคังจินซา การที่เขาได้มีบุตรชายจิตใจแสนบริสุทธิ์อย่างของฮา คงเป็นเพราะผลบุญของนายหญิงที่สั่งสมไว้มากมายเป็นแน่ มยองฮารู้ดีว่านายหญิงมักจะไปวัดและสวดอธิษฐานเพื่อความสงบสุขของครอบครัวกระทั่งถึงคราวสิ้นอายุขัย แม้นายหญิงจะไม่เคยทำอะไรให้เขา แต่มยองฮาคิดว่าท่านก็น่าจะเป็นคนดี เขาจึงมักจะมองด้วยความเทิดทูนอยู่เสมอ

“เฮ้ย ยังอีกนานกว่าจะถึงรอบที่ต้องลงมาไม่ใช่หรือไง แล้วเหตุใดถึงได้มาไว้นักเล่า”

หัวหน้าบ่าวรับใช้ที่พบมยองฮาเป็นคนแรกเดาะปากอย่างไม่สบอารมณ์นัก ทั้งที่หากไล่เรียงเวลานับจากวันที่ได้รับอาหารครั้งที่แล้ว นี่ก็ถึงเวลาที่อาหารควรจะหมดแล้วเสียด้วยซ้ำ แต่ทำที่ไม่พอใจของอีกฝ่ายช่างหยาบคายไม่ต่างอะไรจากปฏิบัติกับทาสชั้นต่ำคนหนึ่ง อุบนิลยแยะ ๆ ที่มองว่ามยองฮาไม่ต่างจากทาสชายเช่นนี้ก็เพราะคังจินซาไม่แม้แต่จะตั้งชื่อให้เขา มีหน้าซ้ำยังไม่รู้ว่ามารดาของเขาคือผู้ใด ความคิดเช่นนี้ช่างสมกับเป็นบ่าวรับใช้ผู้ภักดีของคังจินซายิ่งนัก

“อาหารของข้าหมดแล้วขอรับ”

ในยามที่มยองฮาถูกเชียนตีด้วยเหตุเพราะของฮาเรียกเขาว่าท่านที่หัวหน้าบ่าวรับใช้ผู้นี้มักจะออกตัวมารับหน้าที่โบยมยองฮาอย่างไร้ความปราณีมากที่สุดเสมอ แต่นึกถึงภาพที่อีกฝ่ายถูล้ำลายใส่มือเพื่อจับไม้ให้กระชับเหมาะมือแล้วหวดลงมา ร่างกายของมยองฮาก็จดจำความปวดร้าวพวกนั้น

¹ ลักษณะเป็นเสื้อคลุมตัวยาว สวมเมื่อต้องออกไปข้างนอก หรือในสมัยก่อนพวกขุนนางจะต้องสวมใส่ตลอดเวลา

ได้แล้ว ดังนั้นจึงไม่แปลกเลยที่ยามยืนอยู่ต่อหน้าคนผู้นี้ ริมฝีปากมยองฮา จะแข็งเกร็ง อีกทั้งใบหน้ายังเย็นเยียบ

หัวหน้าบ่าวรับใช้มารยาทหามมองมยองฮาเป็นสิ่งขวางหูขวางตา เพราะคิดว่าเป็นแค่ลูกนอกสมรสที่มีเลือดของคังจินซาเจ็อบน้อยอยู่เล็กน้อยเท่านั้น แต่กลับเที่ยวเดินซุกคอกไปทั่ว ยิ่งไปกว่านั้นถึงแม้จะจำไม่ได้ว่าตอนเด็ก ๆ มยองฮาเป็นอย่างไร แต่ยามนี้มยองฮาสูงกว่าหัวหน้าบ่าวรับใช้ผู้นั้น เสียอีก อายุก็ห่างไกลจากคำว่าเด็ก จึงไม่อาจลั่นแกล้งได้ตามอำเภอใจ ความจริงเหล่านี้คงไปทำให้อีกฝ่ายบังเกิดความหมั่นไส้ในตัวเขาไม่น้อย กระมัง

หน้าซำหัวหน้าบ่าวรับใช้ยังคิดว่า ต่อให้ในบรรดาทาสด้วยกันก็ยังมี ลำดับชั้นสูงต่ำ จึงต้องกำราบให้อยู่หมัดก่อนมยองฮาจะลุกขึ้นต่อต้าน แน่แน่นอนว่าแม้แต่ในหมู่ทาสยังนึกดูถูกดูแคลนหัวหน้าบ่าวรับใช้ผู้น้อย่างเปิดเผย จึงไม่มีผู้ใดออกมาสนับสนุนความคิดของเขา

อย่างไรก็ตาม มยองฮานึกถึงการเขียนต๋อันโหดเหี้ยมที่เคยได้รับจาก อีกฝ่ายขึ้นมา จึงได้แต่ยืนตัวแข็งที่อู่ประหนึ่งท่อนไม้ ก่อนจะตอบในสิ่งที่ อีกฝ่ายไม่ได้ถาม

“ท่านให้หนูรุจิจิเข้ามา แต่มันขึ้นมากจนกินได้ไม่กี่ชิ้นเท่านั้น ขึ้นเสียจน ต่อให้ข้าชูดส่วนที่ราขึ้นออกแล้วกินเข้าไปก็ยังเสาะท้อง ข้าพยายามเก็บไว้กิน ที่ละนิดแล้ว จากนั้นค่อยลงมาที่นี่ ได้โปรดอภัยให้ข้าด้วยเถิด”

เมื่อได้ยินมยองฮาเอ่ยคำขอร้องที่แต่งเติมจากความจริงเล็กน้อย หัวหน้าบ่าวรับใช้จึงพ่นลมออกทางจมูกแล้วสะบัดหน้าไปทางอื่น ซ้ำร้าย ยังพูดจាន่ารังเกียจใส่มยองฮาอีกประโยค

“ทำไม่ไม่อดตายไปเสียเลยนะ”

มยองฮายังคงตอบโต้ว่าจน่าซังเหล่านั้นด้วยสีหน้าเรียบเฉยไร้ซึ่ง เล่ห์เหลี่ยมใด ๆ

“ถ้าคนอย่างข้าตายที่สุสานบรรพบุรุษจะเป็นกาลกิณีเสียเปล่า ๆ ข้า ถึงได้ลงมาเพื่อไม่ให้ตนเองอดตายที่นั่นอย่างไรเล่า”

นั่นเป็นคำพูดที่ถูกต้องอีกเช่นกัน หัวหน้าบ่าวรับใช้เชื่อในเรื่องเล่าลือ

ที่ว่าปู่เถียดของปู่หวดคังจินซาสอบไล่ได้ตำแหน่งเป็นถึงจ้งวอน² เขาจึงมองว่าการสืบเชื้อสายของคังจินซานั้นช่างประเสริฐยิ่งนัก หากสุสานของเหล่าผู้ทรงเกียรติต้องมาแปดเปื้อนเพราะไอคนที่สมบุญแต่เพียงร่างกายอย่างเจ้านี้ ยังจะมีอะไรไปมงคลไปมากกว่านี้อีกเล่า หัวหน้าบ่าวรับใช้คิดได้เช่นนั้น จึงพยักพยัดหน้าไปทางห้องครัว

“รีบไปเอาผงถั่วแล้วก็ใส่หัวไปซะ”

เด็กหนุ่มที่ยืนประหม่าอยู่ตรงนั้นค้อมศีรษะลง ก่อนจะก้าวเดินไป

ผู้ที่อยู่ในครัวคืออ๊กอี ไม่ใช่ซุนอี นางค่อนข้างปฏิบัติต่อมยองฮาด้วยความอ่อนโยน หากมยองฮาเงี้ยวฟูฟ่องคำหยอกล้อของทาสบางคนบ้างสักนิดก็จะรับรู้ได้ว่าอ๊กอีนั้นมีใจให้ตนเอง ทว่ามยองฮากลับเป็นคนไม่สนใจคำนิทาของผู้อื่น ด้วยเหตุนี้ อ๊กอีที่กำลังแอบรักข้างเดียวจึงจัดทหาอาหารใส่กระเป่าให้เขามากกว่าซุนอีทั้งที่ใบหูชั้นสีแดงกำอยู่เช่นนั้น

มยองฮาส่งเสียงฮัมเพลงออกมาตามน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นของอาหารในมือ สองเท้าก้าวเดินไปอย่างร่าเริงราวกับกำลังเต้นระบำหน้าาก ในขณะเดียวกันก็ไม่ลืมสังเกตการณ์รอบ ๆ แล้วไปซ่อนตัวอยู่ในจุดที่ปลอดภัยก่อนจะยื่นศีรษะออกมา

ไม่มีทาสคนไหนสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวอันว่องไวของเด็กหนุ่ม เขาจึงเข้าไปใกล้ห้องรับรองแขกที่ซองฮายู่ได้อย่างง่ายดาย

เรื่องราวหลังจากนั้นคงต้องฟังพาโชคแล้วละ เพราะหากคังจินซาหรือแขกของคังจินซาได้ยินเสียงเข้า มยองฮาย่อมถูกตำหนิอย่างรุนแรง เขาอธิษฐานต่อเทพดาฟ้าดินโดยไร้ของเซ่นไหว้ใด ๆ ให้ซองฮาอ่านหนังสืออยู่คนเดียวในห้อง

“สมเป็นได้เท่า ช่างเข้าใจหลักแห่งความเที่ยงธรรมดีแท้”

อาจเป็นเพราะไม่มีน้ำใสสะอาดจะถวายให้กับเทพดาฟ้าดิน ความปรารถนาของมยองฮาจึงไม่เป็นผล

² จ้งวอน หรือจวองวอน เป็นตำแหน่งราชบัณฑิตที่ได้คะแนนอันดับหนึ่งในการสอบขุนนาง

เด็กหนุ่มแนบแผ่นหลังกับประตูเล็ก ๆ ที่มุ่งหน้าไปทางซาร์ริงแซ³ ขึ้นผลิผลามขยับตัวตอนนี้ คังจินซาที่เป็นคนหูโวกจะต้องพบตัวเขาเป็นแน่เมื่อตอนที่มยองฮาถูกห่อด้วยเสื้อฟางแล้วถูกทุบตีอย่างรุนแรงจนกระทั่งต้องอ่อนวอร้องขอชีวิต คังจินซาเพียงเดาะปากและมองมยองฮาราวกับแมลงตัวหนึ่ง เจ็บกายก็ส่วนเจ็บกาย แต่สายตาของอีกฝ่ายในครานั้นเป็นดังมีดกรีดแทงใจของมยองฮาให้ปวดร้าวมาจนถึงตอนนี้ เพียงแค่นี้ถึงเรื่องนั้น หัวใจก็สิ้นระรวัจนต้องกอดหน้าอกไว้พลางหลับตาแน่น

พริบตานั่นเองก็มีมือเล็ก ๆ ยื่นออกมาจากด้านหลังประตู มือนั้นจับข้อมือของมยองฮาดึงเข้าไป เด็กหนุ่มเบิกตาโพลงขณะเซถลาไปด้านใน ทันทีที่หัวเขาแตะพื้น ประตูที่มุ่งหน้าไปยังซาร์ริงแซก็ปิดลงอย่างรวดเร็วพร้อมกับเสียงหัวเราะคิกคักที่แว่วมาเข้าหู

“ท่านพี่!”

เป็นของฮานนั่นเอง

ภายในเวลาเพียงสามเดือนที่ผ่านมาของฮาเติบโตขึ้นมาก มยองฮาอ้าปากค้างด้วยความตกตะลึงโดยไม่แม้แต่จะลุกขึ้นจากพื้น

“ของฮา!”

“ซำรฮอนพี่อยู่นะขอรับ ไปอยู่ตรงนั้นแล้วซำจะรู้ได้อย่างไรกัน”

ของฮาสำยหน้าแล้วจุดมยองฮาให้ลุกขึ้นยืน เด็กหนุ่มกำลังมองผู้เป็นน้องชายยิ้มอย่างภาคภูมิใจ ก่อนจะร้องโอะฮึขึ้นมาสั้น ๆ แล้วรีบตรวจสอบของในกระเป๋าตรงเอวของตนเอง เจ้ากระรอกส่งเสียงจ๊ิต ๆ อย่างโกรธเคือง แต่มันยังแข็งแรงสมบูรณ์ดี ไม่มีบาดแผลใด ๆ

“มาดูนี่สิ ของฮา”

เด็กน้อยมองลงไปกระเป๋าที่มยองฮาเปิดแง้มให้ดูแล้วอ้าปากกว้างราวกับอ่างไม้ จากนั้นจึงค่อยแปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มเจิดจ้า

“โอโฮโฮ! ท่านพี่จำคำพูดของซำได้ด้วย!”

“ยามนี้มันกำลังโมโห เจ้าเอามันไปปลอบและตั้งชื่อให้เสียสิ ซำไม่รู้

³ ห้องอ่านหนังสือหรือห้องที่เอาไว้ทำงานอดิเรกต่าง ๆ

หนังสือ จึงทำอะไรเช่นนั้นไม่ได้”

“ชื่อหรือขอรับ”

ริมฝีปากล่างอวบอิมของชองฮายี้นออกมาเพราะเจ้าตัวกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก สีหน้านั้นช่างจริงจังเสียจนมยองฮากลั่นหัวเราะไว้ไม่อยู่

“ข้าจะคิดชื่อให้มันเอง จะตั้งให้บรรเจิดเลยขอรับ เพราะมันคือเพื่อนรักที่ท่านพื๋อหามาให้ข้านี้นา!”

เสียงเจ็ดยี่เจ็ดนั้นช่างสดใสยิ่งนัก มยองฮายพยายามข่มใจแล้วข่มใจอีก สุดท้ายก็ทนไม่ไหว เขายกมือขึ้นลูบศีรษะของฮาจันได้ เด็กคนนั้นช่างดูราวกับหยกสลัก มยองฮายมองเด็กน้อยที่ส่องประกายล้ำค่าที่สุดในบรรดาสิ่งทีตนเคยเห็นมาในชีวิตแล้วเกิดความรู้สึกเต็มตันในหัวใจ

“ได้เลย คราวหน้าค่อยบอกพี่ชายนะ”

“คราวหน้าท่านพื๋อจะมาหาข้าอีกใช่ไหมขอรับ”

“ข้าจะมารอคุณชายได้เสมอ หากท่านจะเรียกหาคนต่ำต้อยอย่างข้านะขอรับ”

ชองฮายหัวเราะคิกคักเมื่อเขาตอบกลับด้วยการเลียนแบบเสียงแหบห้าวของเกแท ทาสนอกเรือนที่ได้รับความนิยมทั้งภายในและภายนอกเนื่องจากนิสัยอันอ่อนโยนและมีเสน่ห์ แตกต่างจากบ่าวชายอาวุโสที่ทิ้งหยาบคายและจู้จี้ มยองฮายรู้สึกซาบซึ้งจับใจที่ชองฮายเติบโตขึ้นอย่างบริสุทธิ์ไร้มลทินแปดเปื้อนประหนึ่งเกล็ดสีขาวสะอาดไม่มีผิติดเพี้ยน

“ข้าจะตั้งชื่อมันจากชื่อของข้าและของท่านพื๋อขอรับ ข้าจะไปค้นหาตัวอักษรจีนดู อย่งไรก็ช่วยรอก่อนนะขอรับ”

“เจ้าเรียน บทกวีพันอักษร⁴ จบแล้วรี”

“บทกวีพันอักษร เป็นหนังสือที่ให้เด็กเล็ก ๆ เรียนกัน แต่ข้าฉลาดกว่านั้น อีกไม่นานก็เรียน สี่วรรณกรรมห้าคัมภีร์⁵ จบแล้วละขอรับ!”

⁴ บทกวีจีนที่ถูกนำมาใช้เป็นพื้นฐานสำหรับการสอนตัวอักษรจีนให้กับเด็ก ๆ ซึ่งประกอบด้วยอักขระทั้งหมด 1,000 ตัว

⁵ หนังสือรวบรวมคำสอนของลัทธิขงจื้อที่ว่ากันว่ากันว่ามีตัวอักษรจีนรวมแล้วมากกว่า 430,000 ตัว เป็นหนังสือที่ผู้เตรียมสอบรับราชการต้องท่องจำให้แตกฉาน

คำพูดของเด็กน้อยที่พูดพลางตบหน้าอกดังๆ ไปด้วยนั้นดูหนักแน่น เต็ดเต๋วยิ่งนัก ทำเอามยองฮาอดแยมยิ้มบางไม่ได้ ซองฮาของเรา ช่างเฉลียวฉลาดเสียจริง

เนื่องจากชื่อของมยองฮาไม่เคยมีความหมายอะไรอยู่แล้ว จึงเป็นเรื่อง น่ายินดีที่ซองฮาจะค้นหาความหมายให้ และยังจะใช้ตัวอักษรในชื่อของเขา ตั้งชื่อให้กับเจ้ากระรอกด้วย แต่คติมยองฮาก็ตั้งตารอให้ถึงเดือนหน้าไมไหว แล้ว

“คุณชายซองฮา! คุณชายอยู่ไหนขอรับ! ไปได้เวลาเรียนแล้วนะขอรับ!”

บนหน้าผากอันเกลี้ยงเกลาของซองฮาปรากฏรอยยับย่นจากการ ชมวดิ้วอย่างไม่สมเป็นเด็ก ก่อนจะคลายออกแล้วยืดออกอย่างภาคภูมิใจ พร้อมให้คำมั่นกับเขา

“ข้าจะสอบให้ได้ตำแหน่งจ้งวอนเพื่อพาท่านพี่ออกไปจากที่นี่นะขอรับ”

ทดลอง